

[Ib Thyregod.]

mene det rigtigt, at denne bestemmelse bliver indføjet i loven.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2  
vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sættes derefter til forhandling.

**Aksel Larsen:** Jeg ønsker, inden dette lovforslag afskediges fra tinget og bliver til lov, at benytte lejligheden til at sige et par ord om det naturprodukt, der hedder vand. Jeg skal bestræbe mig for at gøre det kort.

Jeg ved meget vel, at lovforslaget, som det nu er udformet, beskæftiger sig med vand, nemlig det vand, der findes i vandløb, søer o. lign., beskæftiger sig med, hvor nær man må komme med bygninger til disse vandløb. Det finder jeg aldeles udmærket, men jeg ville ønske, at man også havde haft tid til i udvalget såvel som i ministeriet at beskæftige sig med spørgsmålet om, hvorvidt der er vand i de pågældende søer og vandløb, og hvorvidt det vand er rent; og måske skulle man også beskæftige sig med det vand, der findes uden for Danmarks kyster i alt fald inden for territorialfarvandet, selv om jeg ikke er sikker på, det er mere sympatisk, at man begynder at pumpe indholdet af kloakkerne ud uden for territorialfarvandet. Det, jeg mener man i en naturfredningslov bør beskæftige sig med — og jeg håber, at man i en kommende samling og forhåbentlig i den kommende samling vil optage spørgsmålet til behandling — er spørgsmålet om ferskvandet her i Danmark. Det er ikke bare et spørgsmål om, hvorvidt åer, søer o. lign. er rene, men det er et spørgsmål om, hvorvidt der overhovedet er det fornødne vand til, at naturen kan eksistere, til at skovene kan vokse, til at vi kan dyrke Danmarks jord.

Man har ud fra gamle traditioner og vaner den skik her, at det vand, der skal bruges, såvel til drikkevand som til at vaske sig i og til industrien — og dette sidste er vel den største part — skal pumpes op af jorden, op fra undergrunden, og når det er brugt, pumpes det ud i kloakkerne og derfra ud i Øresund, Kattegat eller lignende steder. Det bevirker, at der efterhånden bliver vandmangel, og det gør sig naturligvis særlig gældende dér, hvor de store byer findes, og måske særligt her på Sjælland. Når der optræder vandmangel, fordi man ikke kan hente tilstrækkeligt vand op fra borerne, får vi restriktioner: vi må ikke gøre ditten, og vi må ikke gøre datten; og hvis man kommer med forslag til dem, der er ansvarlige for vandforsyningen, f. eks. for Storkøbenhavn, får man det svar, at det skyldes desværre et naturfænomen; der har været så lidt nedbør, og derfor er grundvandstanden sunket, men når man får nye borer i gang og kan hente vand fra Regnemarksområdet, vil det ordne sig selv. Enhver kan jo sige sig selv, at når man får vand fra Regnemarksområdet, vil vandforbruget i mellemtiden være steget, og så er vi i samme situation.

Det forekommer mig, at hvis ikke de kommunale instanser, der har med dette at gøre, er i stand til selv at komme til fornuft, kommer staten til at hjælpe dem; så kommer regeringen til at hjælpe dem, og så kommer folketinget til at hjælpe dem. For så vidt kan det siges, at spørgsmålet om at fremskaffe tilstrækkeligt vand henhører under ministeriet for offentlige arbejder, men på den anden side henhører det formodentlig også under den højtærede statsminister, idet det er et naturfrednings-spørgsmål.

Jeg kan i forbindelse med den påståede vandmangel for Storkøbenhavn ikke lade være med at undre mig over, at Københavns vandforsyning med en så uhyggelig halstarrighed absolut vil hente vandet op fra undergrunden, men ikke kan tænke sig at lægge en rørledning og hente overflade-